

ærede Medlemmer et Blad, der hedder Frederiksberg Avis, i hvilket der er givet et Foredrag af Formanden for Frederiksberg Grundejerforening, Overretssagfører Swendsen. Han udtaler i dette Foredrag, at man herhjemme er inde paa, at vore gamle hævdvundne Principper ganske ugenert slaas over Ende paa Grund af ganske midlertidige Forhold og en ganske ekstraordinær Situation. Et andet Sted — hvor Talen er om, at man maaske vil hindre Grundejerne i at smide de Lejere ud, som har sagt Ja til en Husleje-forøgelse, men alligevel indanker Sagen, eller, som naar de spørges af Huslejenævnet, siger, at de ikke billiger Forøgelsen — udtaler han: „men allermost“ — det er oven i Købet sat med spørret. Skrift — „maa der særlig i Kontraktfrihedens Navn nedlægges den mest energiske Indsigelse mod den Bestemmelse, at en Ejer skal være forpligtet til at beholde en Lejer, navnlig en saadan, som har fragaaet en en Gang truffet Aftale“. Jeg skal endviderehenvise til, at Københavns Grundejerforening har sagt — ogsaa dette findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, — at „man kan ikke forsvare en Lovgivning, der vil fratage alle Ejere den Ret til Opsigelse, som en af begge Parter med fuldt Overlæg indgaaet Kontrakt hjemler“. Disse Udtalelser viser sig, naar de sammenholdes med den Stilling, som de 2 Foreninger tidligere har indtaget, at være meget ejendommelige. Ikke blot Københavns Grundejerforening, men Fællesrepræsentationen af Grundejere i København og Omegn samt forskellige andre Grundejerorganisationer har nemlig i sin Tid paa Forespørgsel „anbefalet“ Lovforslaget om et Moratorium for Pantegæld. Hvad de isaa Henseende udtalte, findes i Tillæg B. Samlingen 1914—15, Sp. 579. Københavns Grundejerforening er imidlertid gaaet endnu videre, den har nemlig i Januar 1915 bedt ikke alene om et Moratorium for Pantegæld, men om et Moratorium, der skulde ramme Opsigelser, der allerede havde fundet Sted. Man overveje, hvad dette betyder, at de samme Mennesker, der nu finder det utilstedeligt at træffe Lovgivningsbestemmelser mod, at Opsigelser, der i Fremtiden maatte forekomme, i alle Tilfælde skal være ubetinget gyldige, tidligere har forlangt, at Opsigelser, der allerede havde fundet Sted, skulde gøres ugyldige! Det forekommer mig, at man her næsten er ude i det parodiske, at man i Virkeligheden fra Grundejerorganisationernes Side skyder ganske over Maalet og gør, hvad man kan, for at faa ærede Medlemmer i denne

Forsamling til at synes, at der fra Huslejernes Side maa være noget galt, naar man har maattet gribe til en saa daarlig Begrundelse som den, Grundejerorganisationerne har fremført. Jeg synes, at Grundejerne har Anledning til at sige overfor deres Organisationer: Gud fri os for vore Venner.

Til de Betragtninger, jeg her har fremført, tør jeg maaske knytte to rent personlige Bemærkninger. Den ene er begrundet i, at en Mand fra Provinsen, som forekommer mig at være overordentlig nøje kendt med de her debatterede Forhold, har rejst en Indvending overfor det foreliggende Lovforslag. Han hævder, at det i nogle Provinsbyer, hvor der er nedsat Nævn, har vist sig, at disse kun har meget ringe Betydning og meget ringe Arbejde. Min Hjemmelsmand mener derfor, at det vil være urimeligt, at Opsigelser i alle Tilfælde og i alle Byer skal forelægges Nævnene. Han finder, at det vilde være rimeligere, om Kommunerne fik Ret til ganske i Almindelighed at skønne over, hvorvidt denne Bestemmelse om Nævnenes Skøn over Opsigelser Billighed, som tænkes indført ved Lovforslaget, skal gælde i de paagældende Byer. Jeg gør ikke denne Indvending til min, jeg tillader mig blot at fremsætte den til eventuel Overvejelse. idet jeg dog ikke ønsker, at dette Forhold eller disse Overvejelser paa nogen Maade skal forsinke Lovforslagets Gennemførelse.

Endvidere ønsker jeg at rette et Spørgsmaal — ligeledes af rent personlig Art — til, den højtærede Minister. Det drejer sig om Forstaaelsen af § 8 i den nugældende Huslejelov. Første Del af § 8 lyder saaledes: „Ved de Afgørelser, som Nævnet træffer, skal det gaa ud fra, hvad der efter dets Skøn vilde være en rimelig Leje under normale Forhold med Tillæg for den Stigning i Rente og Driftsudgifter, der paavises eller af Nævnet skønnes at have fundet Sted“. De Ord, der interesserer mig i denne Forbindelse, er „Stigning i Rente og Driftsudgifter“. Vi har jo set, hvorledes der her i København har fundet og hver Dag finder en betydelig Spekulation Sted i Køb af Huse. Dette vil selvfølgelig føre med sig, at Husene bliver dyrere paa de nye Ejeres Hænder, end de har været paa de gamles.

Rettelse.

Sp. 1064 L. 13 f. o.: „Plighuse“, læs: Tjenestehuse.